

Enige manier om lelijke eend op de weg te houden

Soort zoekt soort bij 2CV-club

Bij de club 'Apeldoorn 2CV-stad' heerst eendengekte. Wekelijks wordt er gesleuteld aan en gepraat over oude 2CV's.

De lelijke eend leeft in Apeldoorn, meer dan ooit tevoren. "Als je een ouwe kop krijgt en je voelt je oud, wil je weer terug naar vroeger."

'Vier wielen en een onderstel onder een paraplu', dat is de 2CV in de woorden van Pierre Boulanger die het autootje in 1935 bedacht. Het moest hét voertuig voor het Franse platteland worden. Niet alleen moest het twee boeren met vijftig kilo aardappelen kunnen vervoeren, maar ook zo comfortabel zijn dat eieren in een mand niet zouden breken bij het rijden over omgeploegd land.

Het uiterlijk was niet zo belangrijk, zolang de auto maar zuinig, betrouwbaar en goedkoop was. Bij de introductie in 1948 barstte de vakpers in tranen uit. Een Nederlandse journalist noemde het wagentje 'het lelijke eendje van Citroën'. Toch werd de eend populair. Dankzij de lage prijs kon het gewone volk nu ook in een auto rijden.

Inmiddels, sinds 1990 uit de productie, heeft de 2CV een cult-status. Liefhebbers verenigen zich in clubverband om kennis en onderdelen uit te wisselen en samen te sleutelen. Apeldoorn 2CV-stad is een van die verenigingen. In de achtertuin van Harry staat de schuur waar de liefhebbers bijeenkomen. "Ach, eigenlijk zijn we niet echt een vereniging, maar een stel letje gekken bij elkaar", zegt Harry als we door de eerste sneeuw van het jaar naar de schuur lopen. Binnen is het gezellig druk. Een tiental mannen en vrouwen staat met dampende mokken koffie te praten rondom twee in restauratie zijnde eenden. Als ik mijn mok op wat ik denk dat een tafeltje is, neer wil zetten, zie ik geschokte gezichten. "Niet daar!" wordt er geroepen. Het blijkt het 'kortje' van een eend te zijn, net nieuw in de lak gezet. Het idee voor Apeldoorn 2CV-stad werd zo'n acht jaar geleden geboren op de CITROMobile in Utrecht, een jaarlijkse beurs voor Citroënridders, waar Harry twee andere 2CV-liefhebbers

uit Apeldoorn, Jerry en Wessel, ontmoette. Wessel, 'de wizkid', maakte een website. "Uiteindelijk reden we in een stoet van 42 Citroëns naar de CITROMobile", vertelt Harry. Gezamenlijk werd de schuur neergezet waar op zaterdagdagen geklud en gekletst wordt. Ook worden er jaarlijks enkele uitjes georganiseerd, zoals de rally, een puzzeltocht, die het volgende weekend op het programma staat.

Ouwe kop

Wat voor mensen rijden in eenden? "Nou", vertelt Harry, "vandaag de dag is 99 procent niet meer van het geitewollensokkentype. Velen van ons zijn wel ooit zo begonnen, als halve hippies met een eend. En als je een ouwe kop krijgt en je voelt je oud, wil je weer terug naar vroeger. Het allerleukste van onze club is dat er mensen uit alle lagen van de bevolking bij zitten. Hoewel, helaas hebben we er geen daklozen bij met een eend."

Dan bedenkt hij zich: "Daklozen met een eend zijn natuurlijk ook niet dakloos meer."

"De eend is een manier van leven!" roepen de clubleden. Harry: "Staat er iemand met pech langs de weg, dan bel je elkaar en kom je helpen. Ook middenin de nacht als het moet."

De ANWB, die haar service ooit begon met besteelenden, heeft meestal niet de onderdelen om een eend weer aan de praat te krijgen. Eendenbezitters zijn dus op elkaar aangewezen. De regel binnen de club is dan ook dat elkaars eenden niet worden afgekraakt. "De filosofie is: het moet rijden, er goed uitzien, en veilig zijn. We doen hier niet moeilijk. We werken samen en maken er een gezellige boel van. Dagelijkse beslommingen of de politiek, daar praten we niet over. Het onderwerp van gesprek hier is de 2CV."

Harry was negentien jaar toen hij in 1982 zijn eerste 2CV kocht. "Dat was ook wel een beetje uit armoe hoor. Voor 150 gulden had je toen al een eend. Nu betaal je voor een gammele eend minstens 2000 euro, en voor een zeldzaam gerestaureerd exemplaar al gauw 25.000 euro." Harry's 2CV-AZ, de Blauwe Ribbel, stamt uit 1959, en is daarmee een van de oudste van de club. "Maar ik ben niet alleen geïnteresseerd in eenden. Ik vind alle Citroëns van voor 1970 leuk."

Jerry, gepensioneerd officier bij de landmacht, mengt zich in

het gesprek. "Je hebt ook mensen die we gedogen. Die hebben geen eend, maar een AMI 6 Break." Geanimeerd kijkt iedereen naar Eric, die schamper lacht vanonder zijn wollen muts. De AMI, in 1961 door Citroën gelanceerd als een luxere uitvoering van de eend, hoort er net niet helemaal bij. "Ach," zegt Jerry, "Eric is een aardige jongen. Daarom mag hij blijven."

Jerry's eend, een 18-pk'tje, is zijn achtste. "Mijn eerste auto was een eend en daarna heb ik andere auto's gehad. Toen ik met pensioen ging wilde ik weer een eend, maar nu voor erbij. Ik ga ermee naar de golfclub. Je hebt er altijd werk aan, het is een echte liefhebbersauto. Daarom moet je in zo'n hobby-circuit terecht komen. Dealers hebben er geen belang meer bij. Je moet onderling aan onderdelen zien te komen en elkaar helpen met reparaties. Mijn tip van het jaar: als je een gebruikte eend koopt, vraag dan of er een nieuw chassis onder zit. Want dat vervangen is een hels karwei."

Bert H. kan er over meepraten, want zijn eend, een 2CV4, heeft een nieuw chassis nodig. Bert komt uit een echte eendenfamilie. "Mijn vader was banketbakker in Ugchelen en bracht brood rond met de AZU besteelend." Hij laat een foto zien van een als een harmonica in elkaar geschoven AK-400 besteelend. "Dit was de eerste keer dat ik in een eend reed, de eend van mijn broer.' Een vrachtwagen reed van achteren tegen hem op. "Ik moest door een zijraampje naar buiten. De eend was totaal kaduuk, maar ik had niets." Sinds dat wonder heeft hij zijn hart aan de eend verpand: Mijn vrouw heeft een auto, ik heb een eend."

Vrouwen

Ook vrouwen hebben eenden-passie. Astrid, die sinds zes jaar een rode 2CV6 bezit: "De eend is echt een vrouwvriendelijke auto. Kijk, je tilt de achterbak er zo uit. Een praktische auto, makkelijk bij het doen van boodschappen, en 's zomers maak je er in een handomdraai een cabrioletje van. Mijn kinderen schaamden zich er in het begin wel voor. Nu waarderen ze de eend als klassieker." Astrid praat tegen haar eend, die ze bij uitstek vrouwelijk noemt. "Ik geef haar ook schouderklopjes. Jammer genoeg heb ik haar laatst per abuis volgegooid met diesel! Ze laat het sleutelen over aan haar man Nico, die van mening is dat eenden leuk zijn omdat je het accepteert als ze haperen: "Ik kwam onderweg naar mijn werk eens twee keer stil te staan. Bij

een andere auto had ik de pest in gehad, maar niet bij de eend.” Wessel gebruikt de 2CV vooral als vakantie-auto: “Ik ben ermee naar Zwitserland geweest, naar Kroatië en Oostenrijk. Heerlijk, om in zo’n ronkende eend te touren. Op die reisjes gaan natuurlijk altijd reserve-onderdelen mee.” Het rijden in een 2CV blijkt deuren te openen: “In Zwitserland kwam ik met een lege accu te zitten vanwege een loszittend draadje. Ik had geen geld op zak, maar werd gratis geholpen in een garage. Dat was me met een Mercedes nooit overkomen.” Wessel bezit, naast zijn twee eenden, een Traction Avant, een klassieke Citroën, die hij als trouwauto verhuurt. Maar in welke auto is hij zelf getrouwd? “Mijn vrouw en ik hadden er een meningsverschil over. Ik wilde in de eend trouwen, mijn vrouw in de Traction. Uiteindelijk zijn we in de eend naar het stadhuis gereden en na de ceremonie in de statige Traction gestapt. Toen was onze status veranderd.”

Op deze zaterdagmiddag moet er nog geklusd worden. Mark, een 21-jarige rechtenstudent uit Nijmegen, heeft een dag eerder pech met zijn AK-400 gehad en kon niet meer verder: “De ANWB, die het ook niet wist, heeft me naar Apeldoorn gesleept.” Hij vindt het niet erg, want hij houdt van sleutelen: “Vroeger klootte ik al veel met brommertjes.” Will, die na een herseninfarct niet meer in zijn eend kan rijden en hoopt een ‘snoek’, een Citroën DS, met automaat op de kop te tikken, biedt graag zijn hulp en kennis aan, en ook Bert M., die er net een restauratie van drie jaar op heeft zitten, staat klaar. “Het duurde zo lang omdat de onderdelen van over de hele wereld moesten komen,” legt hij uit. Hij is blij weer in zijn 2CV6 uit 1972, bijzonder vanwege de kleur ‘beige albatros’, te kunnen rijden. “Mijn vrouw rijdt in een Citroën XM, ik in een eend. Verschil moet er zijn”, grinnikt hij. Harry beaamt dit: “Een eend is geen auto, staat er ver boven. Eerst komt de eend, dan de Citroën, dan een hele tijd niks en dan pas de auto.”

Voor meer informatie: www.a2cv.nl en www.23ru.nl

